

Arrest

nr. 59 618 van 13 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 juni 2009 huwt de verzoekende partij met mevrouw I.M. (...), van Belgische nationaliteit. Op 25 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag tot inschrijving als echtgenoot in. Op 25 november 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 8 februari neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.M.D. (...),

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit informatie die ons werd overgemaakt bleek dat betrokkene op 09.06.2010 een aanvraag tot inschrijving deed als alleenstaande. Naar aanleiding hiervan werd een relatieverslag opgevraagd op het nieuwe adres om betrokkene te ondervragen over de relatie.

Op 02.02.2011 stelde de politie van Bilzen een verslag op waaruit blijkt dat betrokkene niet op het nieuwe adres kon aangetroffen worden. Uit een gesprek met de huisbaas van betrokkene blijkt het volgende:

'Wij hebben aldaar een gesprek gehad met de huisbaas. Deze vertelde dat Barry met de jaarwisseling zijn werk opgezegd heeft bij (...) te Hoeselt. Hij melde ons eveneens dat betrokkene zijn personenwagen geëxporteerd heeft naar Afrika. Hij verblijft momenteel nog steeds in Afrika.'

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 27.04.2010 niet meer op hetzelfde adres woont.

Uit het bovenstaande blijkt dat er noch sprake is van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° en § 2, 4° en artikel 62 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur (met name de zorgvuldigheidsplicht), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van artikel 42quater 1, 4° en 2, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur (met name de zorgvuldigheidsplicht), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (mat name de materiele motiveringsplicht) en

1. Verzoeker wijst in casu op artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien (...)

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten (...), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot (...), die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zich zelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoeker is van oordeel dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals werd uiteengezet daar hij een bezoekrecht heeft bij zijn dochter, op grond van de beschikkingen dd. 11.06.2010 en 08.10.2010 van de Vrederechter van het kanton Tongeren-Voeren, waaruit blijkt dat aan verzoeker een secundair verblijf

werd toegekend en dat deze secundaire verblijfsregeling in de beste omstandigheden verloopt, waardoor de maatregelen — van kracht sedert 11.06.2010 werden verlengd voor onbepaalde duur; Verzoeker ziet zijn dochter meerdere keren per week, hij had en heeft nog steeds een arbeidsbetrekking in het kader van een arbeidscontract en is aangesloten bij een mutualiteit. Hoewel verweerder noch op de hoogte was van de beschikkingen van de Vrederechter van het kanton Tongeren-Voeren, noch van de onderlinge overeenkomst tussen verzoeker en zijn echtgenote aangaande de bezoekrechten, noch aangaande zijn arbeidscontract, is verzoeker in het kader van huidig verzoekschrift van oordeel dat - ook al voorziet artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijf - verwerende partij minstens dient te verifiëren of de wettelijke voorwaarden wel degelijk zijn vervuld en of de vreemdeling zich niet in één van de uitzonderingssituaties op deze bepaling bevindt;

In casu besliste verwerende partij evenwel om een einde te stellen aan verzoekers verblijf, hoewel hij voldeed aan alle voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet; Verwerende partij heeft derhalve in geen geval nagegaan of er een vonnis of beschikking van een rechtbank of een onderlinge overeenkomst bestond tussen de partners aangaande het omgangsrecht met hun kind, noch is verweerder nagegaan of verzoeker over een arbeidscontract beschikte;

Verwerende partij heeft geloof gehecht aan de foutieve, niet-gecontroleerde en lichtzinnige informatie dewelke haar zou overgemaakt zijn door een verbalisant, dewelke geloof zou hebben gehecht aan “een gesprek” van “een buurman”, dewelke allerlei leugens vertelt;

Alleszins werd er nooit een correct relatieverslag of samenlevingsverslag opgesteld, en hiervan wordt evenmin melding gemaakt; dat betrokkene niet op het nieuwe adres kon aangetroffen worden door de verbalisanten op 02.02.2011 is te wijten omdat hij toen op zijn werk was;

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij hem niet kan verwijten dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte heeft gebracht van deze elementen daar hij onmogelijk kon weten dat verwerende, louter op grond van de verklaringen van een buurman zou beslissen een einde te stellen aan zijn verblijf, zonder hem te horen.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 42quater, § 1, 40 van de Vreemdelingenwet terwijl deze met van toepassing was op de situatie van verzoeker daar hij vol doet aan de voorwaarden van § 4, 3° van ditzelfde artikel zodat de bestreden beslissing artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet, minstens de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat verweerder op geen enkele wijze is nagegaan of verzoeker voldeed aan de voorwaarden van de uitzonderingsbepaling, terwijl hij op de hoogte was — of diende te zijn - van het feit dat verzoeker een gemeenschappelijk kind heeft met een Belgische mevrouw, zodat een minimum aan onderzoek gerechtvaardigd was;

Minstens diende verzoeker te worden uitgenodigd om de nodige documenten over te maken of hem de tijd te geven dit te doen, quod non;

2. Verder kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het ver blijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit voornoemd artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondge bied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De hier bestreden beslissing betreft aldus een “beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten”;

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van (de gemachtigde van) de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten; De gemachtigde van de staatssecretaris haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet;

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“1, Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familie leden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid, 2° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer:”

Verzoeker betwist niet dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was;

Anderzijds wijst verzoeker op artikel 42quater. § 4, 3° van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien: (...)

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zich zelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In casu kan worden vastgesteld dat de Vreemdelingenwet de zeer specifieke situatie tracht te regelen waarbij kinderen van gescheiden of feitelijk gescheiden ouders kunnen genieten van het omgangsrecht toegekend aan de ouder die familielid is van een burger van de Unie en op grond daar van in het verleden een verblijfsrecht bewaart;

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van deze uitzonderingsbepaling en wijst hiervoor naar de tussengekomen beschikking dd. 08.10.2010 van de Vrederechter van het kanton Tongeren-Voeren, waaruit blijkt dat er sedert 11.06.2010 een secundair verblijfsrecht aan verzoeker werd toegekend, hetwelk voortreffelijk loopt, alsook de betaling van het onderhoudsgeld, maatregelen dewelke in die optiek werden verlengd voor onbepaalde duur (stuk 2), alsook naar zijn arbeidscontract (dat blijkt uit de bestreden beschikking) bij (...) te Hoeselt en op zijn aansluiting bij de mutualiteit;

Verzoeker is daarenboven van oordeel dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het gemeenschappelijk kind van verzoeker, waardoor verwerende partij dus een minimum aan onderzoek had moeten doen naar de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet, minstens hem de kans had moeten geven om de nodige bewijzen bij te brengen;

In de motivering van de hier bestreden beslissing wordt verwezen naar een “relatieverslag” (zonder datum, alsook naar “een verslag van de Politie te Bilzen van 02.02.20 11”; Uit dit verslag blijkt dat enkel verzoeker niet werd aangetroffen en dat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote, zoals hiervoor vermeld;

Tevens blijkt hieruit de volgende, niet-gecontroleerde of geverifieerde informatie, waaromtrent geen enkele tegenspraak met verzoeker werd gevoerd:

Op 02.02.2011 stelde de Politie van Bilzen een verslag op waaruit blijkt dat betrokkene niet op het nieuwe adres kon aangetroffen worden. Uit een gesprek met de huisbaas van betrokkene blijkt het volgende.

“Wij hebben aldaar een gesprek gehad met de huisbaas. Deze vertelde dat B. met de jaarwisseling zijn werk opgezegd heeft bij (...) te Hoeselt, Hij meldde ons eveneens dat betrokkene zijn personenwagen geëxporteerd heeft naar Afrika. Hij verblijft momenteel nog steeds in Afrika.”

Uit de bij gebrachte stukken (stuk 3 en 4) blijkt vervolgens dat de gemeenten Bilzen en Riemst in ieder geval op de hoogte waren dat verzoeker en zijn echtgenote een gemeenschappelijk kind hebben daar het kind de naam van verzoeker draagt;

Verwerende partij had aldus minstens voor het nemen van de bestreden beslissing kennis van het feit dat er een gemeenschappelijk Belgisch kind is;

De verwerende partij kan dan ook niet het bestaan van het kind betwisten, en evenmin de inmiddels tussengekomen dringende voorlopige maatregelen tussen echtgenoten betreffende het gemeenschappelijke minderjarige kind van partijen;

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen;

In casu kan worden vastgesteld dat de staatssecretaris een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht; Uit het administratief dossier zal tevens blijken dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het kind van verzoeker;

Rekening houdende met de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan, quod non in casu;

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt, quod non in casu;

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen;

Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten, quod non in casu.

Alleszins beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris over sterke aanwijzingen dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet, met name was verweerder op de hoogte van het gemeenschappelijk kind;

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing, teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen van zijn omgangsrecht en zijn arbeidscontract naar voor te brengen;

Verwerende partij is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen;

Het middel is ernstig en gegrond. (...)"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is noch sprake van een gezinscel.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit en wijst er nogmaals op dat als reden van de beslissing artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet wordt opgegeven, verwezen wordt naar “*de brief van het parket van Brussel*” en dit advies van de procureur des Konings van Brussel vervolgens in zijn geheel wordt geciteerd.

De Raad wijst erop dat artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en dat het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij op 9 juni 2010 een aanvraag inschrijving deed als alleenstaande. Naar aanleiding hiervan werd een relatieve verslag opgevraagd op het nieuwe adres van de verzoekende partij. Op 2 februari 2011 stelt de politie van Bilzen een verslag op waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet op het nieuwe adres aangetroffen kan worden. Uit een gesprek met de huisbaas blijkt dat de verzoekende partij met de jaarwisseling haar werk heeft opgezegd bij (...) in Hoeselt en momenteel in Afrika verblijft. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt eveneens dat de verzoekende partij sedert 27 april 2010 niet meer op hetzelfde adres woont. Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel. De verzoekende partij geeft bovendien in haar verzoekschrift zelf aan dat zij '(niet) betwist dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijk vestiging meer was'.

2.4 De verzoekende partij is van mening dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42^{quater}, § 4, 3° van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij minstens dient te verifiëren of de wettelijke voorwaarden wel degelijk zijn vervuld en of de vreemdeling zich niet in één van de uitzonderingssituaties op deze bepaling bevindt. De verzoekende partij stelt dat de verzoekende partij op de hoogte was – of minstens diende te zijn – van het feit dat zij een gemeenschappelijk kind heeft met een Belgische vrouw, en dat zij voldoet aan de voorwaarden van deze uitzonderingsbepaling en wijst hiervoor naar de tussengekomen beschikking d.d. 08.10.2010 van de vrederechter van het kanton Tongeren-Voeren, waaruit blijkt dat er sedert 11 juni 2010 een secundair verblijfsrecht aan de verzoekende partij werd toegekend, hetwelk voortreffelijk loopt, alsook naar haar arbeidscontract (dat blijkt uit de bestreden beslissing) bij (...) te Hoeselt en op haar aansluiting bij de mutualiteit.

Artikel 42^{quater}, § 4, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

'§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.'

Er dient te worden op gewezen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verwerende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zijn geweest van het feit dat de verzoekende partij omgangsrecht zou hebben met een minderjarig kind zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 3° van de vreemdelingenwet, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij een verblijfsrecht heeft verkregen omwille van haar gezamenlijke vestiging met haar echtgenote. Van de verzoekende partij mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige voorzichtigheid aan de dag legt door bij het beëindigen van deze gezamenlijke vestiging minstens met de verwerende partij contact op te nemen teneinde melding te maken van een omgangsrecht met een gemeenschappelijk minderjarig kind. De verzoekende partij stelt dat dit haar echter niet verweten mag worden daar zij onmogelijk kon weten dat de verwerende partij, louter op verklaringen van een buurman zou beslissen een einde te stellen aan haar verblijf, zonder haar te horen. De bestreden beslissing werd genomen op basis van het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag tot inschrijving deed als alleenstaande op 9 juni 2010, van het verslag van de politie van Bilzen van 2 februari 2011 waaruit blijkt dat de

verzoekende partij niet op het nieuwe adres aangetroffen kon worden en de gegevens van het rijksregister die bevestigen dat de verzoekende partij niet meer op hetzelfde adres woont sedert 27 april 2010 en bijgevolg niet enkel op basis van de verklaringen van de huisbaas. Bovendien bevestigt de verzoekende partij dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poneert, dat de verwerende partij op de hoogte was van een gemeenschappelijk kind. Het feit dat de gemeenten Bilzen en Riemst hiervan op de hoogte zouden moeten geweest zijn, volgens de verzoekende partij, doen hier eveneens geen afbreuk aan. De verwerende partij beschikt bijgevolg niet over *'sterke aanwijzingen dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de toepassing voorzien in artikel 42quater, §4, 3° van de Vreemdelingenwet, met name was verweerder op de hoogte van het gemeenschappelijk kind'*, en kan hierbij niet ten kwade worden genomen hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij stelt een omgangsrecht te hebben met haar kind en verwijst hierbij naar de beschikking d.d. 8 oktober 2010 van de vrederechter van het kanton Tongeren-Voeren waaruit blijkt dat er sedert 11 juni 2010 een secundair verblijfsrecht werd toegekend en naar de onderlinge overeenkomst tussen de verzoekende partij en haar echtgenote aangaande de bezoekrechten. Het vonnis van 8 oktober 2010 van het vredegerecht van het kanton Tongeren-Voeren, zetel Tongeren wordt gevoegd bij het inleidende verzoekschrift. De verzoekende partij beperkt zich verder door te stellen dat zij evenzeer beschikt over een arbeidsovereenkomst en aangesloten is bij een mutualiteit, zonder dit enigszins aan te tonen. De verzoekende partij blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat de uitzonderingssituatie die voorzien is in artikel 42quater, § 4, 3° van de vreemdelingen in voorliggende zaak van toepassing was. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt te voldoen aan de voorwaarden van de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 3° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geloof hecht aan de foutieve, niet-gecontroleerde en lichtzinnige informatie dewelke haar zou overgemaakt zijn door een verbalisant, dewelke geloof zou hebben gehecht aan "een gesprek" van "een buurman", dewelke allerlei leugens vertelt, dat er nooit een correct relatieverslag of samenwoningsverslag werd opgemaakt, dat de verzoekende partij niet het nieuwe adres kon aangetroffen worden daar zij op het werk was. Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij bevestigt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Vervolgens wordt nogmaals herhaald dat de bestreden beslissing niet enkel werd gesteund op de verklaring van de huisbaas, maar evenzeer op basis van het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag tot inschrijving deed als alleenstaande op 9 juni 2010, van het verslag van de politie van Bilzen van 2 februari 2011 waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet op het nieuwe adres aangetroffen kon worden en de gegevens van het rijksregister die bevestigen dat de verzoekende partij niet meer op hetzelfde adres woont sedert 27 april 2010.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS